

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 257

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 16 martie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 797 din 7 decembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	2–3
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
331. — Hotărâre privind actualizarea datelor de identificare și scoaterea unor bunuri mobile din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aflate în administrarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor — Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, ca urmare a decesului	4–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
740. — Ordin al ministrului sănătății pentru aplicarea în trimestrul IV 2021 a prevederilor art. 37 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății	9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 10 din 21 februarie 2022 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	10–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 797

din 7 decembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Ambrus-Matyas Eva în Dosarul nr. 289/96/2018 al Tribunalului Harghita — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 625D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 14 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 289/96/2018, **Tribunalul Harghita — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția a fost ridicată de Ambrus-Matyas Eva.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 41 referitoare la dreptul la muncă și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. În acest sens, arată că dispozițiile art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin raportarea limitării majorărilor salariale la nivelul salariului de bază din 2022, restrâng exercițiul dreptului la muncă și al dreptului corelativ la salariu, fără a exista vreuna dintre cauzele care justifică restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale, potrivit art. 53 din Constituție.

6. **Tribunalul Harghita — Secția civilă** apreciază că dispozițiile art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu contravin prevederilor constituționale invocate. În acest sens, arată, în esență, că legiuitorul are libertatea să stabilească drepturile salariale în sectorul public, precum și drepturile de asigurări sociale cuvenite, condițiile și criteriile de acordare a acestora, modul de calcul și cuantumul lor valoric, în raport cu posibilitățile create prin resursele financiare disponibile, și să le modifice în concordanță cu schimbările ce se produc în resursele economico-financiare, această prerogativă a legiuitorului neputând fi considerată o încălcare a principiului constituțional al dreptului la muncă. De asemenea, instanța apreciază că nu se poate vorbi nici de o restrângere a drepturilor în sensul art. 53 din Constituția României, legiuitorul stabilind

inițial, prin articolul de lege contestat, una dintre modalitățile în care se va face salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Amintește, totodată, că instanțele de judecată trebuie să analizeze cauza în raport cu prevederile art. 20 din Constituția României referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și că este incident art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind proprietatea. Consideră că, deși în speță nu se poate vorbi despre o privare de proprietate, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a reținut că aceasta trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim, de interes general, adică să intervină pentru o cauză de utilitate publică și să fie proporțională cu scopul legitim urmărit. Totodată, aceeași jurisprudență face o distincție clară între dreptul de a continua să primești în viitor un salariu într-un anumit quantum și dreptul de a primi efectiv salariul câștigat pentru o perioadă în care munca a fost prestată (Hotărârea din 20 mai 2010, pronunțată în Cauza *Lelas contra Croației*, paragraful 58). De asemenea, din Hotărârea Marii Camere din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen împotriva Finlandei*, rezultă următoarele: „Convenția nu conferă dreptul de a continua să primești un salariu într-un anumit quantum. (...) O creanță poate fi considerată o valoare patrimonială în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, dacă are o bază suficientă în dreptul intern, de exemplu, dacă este confirmată prin jurisprudența bine stabilită a instanțelor de judecată” (paragraful 94). Totodată, din Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, reiese că „(...) este la latitudinea statului să determine ce sume vor fi plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate introduce, suspenda sau anula plata unor asemenea sporuri, făcând modificările legislative necesare” (paragraful 23). Aceste aspecte rezultă și din Decizia de inadmisibilitate pronunțată la data de 6 decembrie 2011 în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României* (Cererea nr. 44.232/11) și *Adrian Gavril Senteș împotriva României* (Cererea nr. 44.605/11), Curtea Europeană a Drepturilor Omului constatând neîncălcarea de către statul român a dispozițiilor articolului 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție, sub aspectul reducerii cu 25% a salariilor ca urmare a aplicării Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare. Tribunalul Harghita — Secția civilă observă și că, în realitate, critica autoarei excepției privește conținutul art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017, or, potrivit art. 61 din Constituție, „Parlamentul este (...) unica autoritate legiuitoare a țării”, această instituție putând adopta modificări ale legilor în vigoare. De asemenea, instanța de judecată amintește că din practica instanței de contencios constituțional rezultă că excepțiile de neconstituționalitate prin care se urmărește modificarea soluțiilor legislative sunt respinse ca inadmisibile.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, dispoziții potrivit cărora „*prin excepție de la lit. a), începând cu 1 martie 2018, salariile de bază ale personalului care ocupă funcțiile de medici, de asistenți medicali și ambulanțieri/șoferi autosanitară prevăzute în anexa nr. II cap. 1 se majorează la nivelul salariului de bază stabilit potrivit prezentei legi pentru anul 2022*”.

11. Autoarea excepției consideră că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 41 privind dreptul la muncă și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate în raport cu critici similare celor invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 661 din 29 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 19 ianuarie 2021, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, a reținut, în esență, că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, cu referire la o anumită categorie profesională, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului. Prin urmare, stabilirea prin lege a regulii majorării salariilor de bază ale personalului care ocupă funcțiile de medici, de asistenți medicali și ambulanțieri/șoferi autosanitară până la nivelul salariului de bază stabilit potrivit prezentei legi pentru anul 2022 nu încalcă dispozițiile art. 41 și 53 din Constituție.

13. Cu același prilej, Curtea a reiterat că, pe fondul prevederilor legale anterioare privind salarizarea bugetarilor, reglementarea salarizării personalului plătit din fonduri publice prin Legea-cadru nr. 153/2017 apare ca un proces complex care, în mod necesar, presupune în timp o serie de corecții

și corelări cu ansamblul actelor normative care fac parte din fondul activ al legislației, aspecte de competența autorității legiuitoare. Astfel, în aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, legiuitorul a intervenit prin Legea nr. 79/2018 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2017 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 martie 2018, stabilind prin art. II că: „*Începând cu luna aprilie 2018, în aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta lege, salariul de bază va fi recalculat, după caz, prin raportarea salariului de bază astfel cum a fost stabilit în urma aplicării prevederilor art. 38 alin. (3) la salariile de bază stabilite în anexele la lege.*” În același sens, potrivit art. II din Legea nr. 287/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 4 decembrie 2018, „*Începând cu luna decembrie 2018, în aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta lege, salariul de bază va fi recalculat, după caz, prin raportarea salariului de bază astfel cum a fost stabilit în urma aplicării prevederilor art. 38 alin. (3) la salariile de bază stabilite în anexele la lege.*” De asemenea, prin articolul unic pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 22 mai 2018, s-a stabilit că „*Începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile salariale nete acordate potrivit prevederilor prezentei legi sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Suma compensatorie este cuprinsă în salariul lunar și nu se ia în calcul la determinarea limitei prevăzute la art. 25. Suma compensatorie se determină lunar pe perioada în care se îndeplinesc condițiile pentru acordarea acesteia.*”

14. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, considerentele și soluția Deciziei nr. 661 din 29 septembrie 2020 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

15. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ambrus-Matyas Eva în Dosarul nr. 289/96/2018 al Tribunalului Harghita — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Harghita — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 7 decembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind actualizarea datelor de identificare
și scoaterea unor bunuri mobile din inventarul centralizat
al bunurilor din domeniul public al statului,
aflate în administrarea Ministerului Mediului, Apelor
și Pădurilor — Regia Națională a Pădurilor — Romsilva,
ca urmare a decesului**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 864 și 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, precum și al art. 288 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea datelor de identificare și scoaterea unor bunuri mobile din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, ca urmare a decesului, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificările corespunzătoare în anexa nr. 12 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Kelemen Hunor

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Tánczos Barna

Ministrul finanțelor,

Adrian Căciu

**DATELE DE IDENTIFICARE
ale bunurilor mobile pentru care se actualizează datele de identificare
și care se scot din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, ca urmare a decesului**

Nr. crt.	Administratorul bunurilor	Nr. MF	Codul de clasificare	Denumirea bunurilor	Adresa	Anul dobândirii/Anul dării în folosință	Valoarea de inventar (lei)	Situația juridică		Tipul bunului	Anul nașterii	Sexul	Elemente-cadru de descriere tehnică		Localitatea de bază — depozit de armăsar (D) sau herghelia (H)
								Baza legală	În administrare/concesionare				Dangale/Microcop		
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	
1		145738	8.23.11	Calul Reduta	Țara: România; județul: Bistrița-Năsăud; —	2001	2.600	Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 139/2021; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	1998	iapă mamă	GI 12/HB/00065E0D7	Herghelia Beclean	
2		146983	8.23.14	Calul Vraja Nopții	Țara: România; județul: Călărași; —	2002	2.800	Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 139/2021; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	1996	iapă mamă	D/A/13/000658C603	Herghelia Dor Mărunt	
3	Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor/Regia Națională a Pădurilor — ROMSILVA/ C.U.I. 1590120	156875	8.23.07	Neapolitano XXXII-2/N 32-2 F	Țara: România; județul: Brașov; —	2010	9.400	Hotărârea Guvernului nr. 127/2012; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2007	iapă mamă	N 32/2 F/642019820186864	Herghelia Sâmbăta de Jos	
4		157085	8.23.03	Usuratala/Jv-17 J	Țara: România; județul: Călărași; —	2010	9.400	Hotărârea Guvernului nr. 127/2012; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2007	iapă mamă	Jv/17 J/642019820004930	Herghelia Jegălia	
5		157107	8.23.07	882 Maestoso XLIX-1/M 49-1 F	Țara: România; județul: Brașov; —	2007	9.400	Hotărârea Guvernului nr. 127/2012; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2004	iapă mamă	M 49/1 F/00065DCAD5	Herghelia Sâmbăta de Jos	
6		157286	8.23.04	North Star XLIII-40/Z 43-40 S	Țara: România; județul: Olt; —	2008	10.000	Hotărârea Guvernului nr. 127/2012; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2005	armăsar de montă publică	Z 43/40 S/00065EB4CD	Herghelia Slatina	

0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
7		157310	8.23.04	Furioso LXVII-33/F 67-33 S	Țara: România; judetului: Olt; —	2010	10.000	Hotărârea Guvernului nr. 127/2012; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2006	armăsar de montă publică	F 67/33 S/642030060000218	Herghelia Slatina
8		157414	8.23.12	Shagya LXIII-3/00065DDA63	Țara: România; judetului: Neamț; —	2006	7.800	Hotărârea Guvernului nr. 127/2012; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2003	armăsar de montă publică	Sh 63/3 R/642019851075421	Depozit Armăsari Dumbrava
9		157618	8.23.01	Pelerin/ C 4 I 00065D87C2	Țara: România; judetului: Timiș; —	2005	7.600	Hotărârea Guvernului nr. 127/2012; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2002	armăsar de montă publică	C/4 I/00065D87C2	Herghelia Izvin
10		157721	8.23.08	Nonius 35-20 (N 35/20 I)	Țara: România; judetului: Timiș; —; nr. —	2011	10.300	Hotărârea Guvernului nr. 803/2012; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2007	iapă mamă	N 35/20 I/642019820218471	Herghelia Izvin
11		157797	8.23.07	Siglavay Capriola XXII-26 (SC 22/26 F)	Țara: România; judetului: Brașov; —	2011	9.400	Hotărârea Guvernului nr. 803/2012; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2007	iapă mamă	SC 22/26 F/642019820188640	Herghelia Sămbăta de Jos
12		159182	8.23.09	Rozmarin/Hadban XXXVIII-14 (14 M/H 38)	Țara: România; judetului: Constanța; municipiului Mangalia; Șos. Constanței nr. 52	2012	10.000	Hotărârea Guvernului nr. 598/2013; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2009	armăsar de montă publică	14 M/H 38/642019820003609	Herghelia Mangalia
13		159420	8.23.11	Edip (NU 10-HB) 642019820440760	Țara: România; judetului: Bistrița-Năsăud; orașul Beclean; —; nr. 45; Str. Bistriței	2013	9.400	Hotărârea Guvernului nr. 240/2014; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2010	armăsar de montă publică	Nlu 10/HB/642019820440760	Herghelia Slatina
14		159242	8.23.05	Gidran XLVII-1 (G 47/1 T)	Buzău; comuna Cislău; —; nr. 2; Aleea Armatei	2012	9.400	Hotărârea Guvernului nr. 598/2013; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2009	iapă mamă	G 47/1 T/642019820009347	Herghelia Cislău

15	159274	8.23.07	Favory XXXVI/I-1 (F 36/1 F)	Țara: România; județul: Brașov; comuna Voila; —; nr. —; satul Sâmbăta de Jos	2012	10.300	Hotărârea Guvernului nr. 598/2013; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobili	2009	iapă mamă	F 36/1 F/642019820199090	Herghelia Sâmbăta de Jos
16	159483	8.23.09	Simina/Siglavay Bagdady VIII-13 (13 M-SB 18) 642019820011692	Țara: România; județul: Constanța; municipiul Mangalia; Șos. Constanței nr. 52	2013	9.400	Hotărârea Guvernului nr. 240/2014; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobili	2010	iapă mamă	13 M/5B 18/642019820011692	Herghelia Mangalia
17	160339	8.23.03	Amica (Mp-13 J)/ 642019820057677	Țara: România; județul: Călărași; comuna Penișoru; —; nr. ;	2013	9.400	Hotărârea Guvernului nr. 1.098/2014; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobili	2010	iapă mamă	Mp/13 J/642019820057677	Herghelia Jegălia
18	160400	8.23.08	Nonius 38-5 (N 38-5 I) 642019820335283	Țara: România; județul: Timiș; orașul Receaș; —; nr. —; Izvin	2013	9.400	Hotărârea Guvernului nr. 1.098/2014; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobili	2010	iapă mamă	N 38/5 I/642019820335283	Herghelia Izvin
19	160346	8.23.09	Savelli/Cygaj I-5 (5 M - Cy 1) 642019820200833	Țara: România; județul: Constanța; municipiul Mangalia; Șos. Constanței nr. 52	2013	10.000	Hotărârea Guvernului nr. 1.098/2014; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobili	2010	armăsar pepinier	5 M/Cy 1/642019820200833	Herghelia Mangalia
20	148139	8.23.06	Cal Ousor X-1	Țara: România; județul: Suceava; comuna Breaza; —; nr. ;	2003	7.000	Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 173/2003; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobili	2000	iapă mamă	O 10/1 L/00065D77F	Herghelia Lucina
21	156903	8.23.11	Iuliana/At-2 R	Țara: România; județul: Buzău; —; —; nr. ;	2006	7.200	Hotărârea Guvernului nr. 127/2012; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobili	2003	iapă mamă	At 2/R/000658E473	Herghelia Rușetu

Ministerul
Mediului,
Apelor și
Pădurilor/
Regia
Națională a
Pădurilor —
ROMSILVA/
C.U.I.
1590120

0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
22		157056	8.23.13	Romanita/D-Sf 19	Țara: România; județul: Călărași; —; nr. —	2008	9.400	Hotărârea Guvernului nr. 127/2012; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2004	iapă mamă	D/Sf 19/00065ECEAD	Herghelia Dor Mănunt
23		159207	8.23.12	Koheilan XLI-10 (K 42/10 R)	Țara: România; județul: Suceava; municipiul Rădăuți; Str. Bogdan Vodă nr. 114	2012	9.400	Hotărârea Guvernului nr. 598/2013; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2009	iapă mamă	488/K42/10 R/642019820349877	Herghelia Rădăuți
24		159498	8.23.12	Syglavy Bagdady XVII-27 (SB 17-27 R) 642019820349666	Țara: România; județul: Suceava; municipiul Rădăuți; str. Bogdan Vodă nr. 114	2013	9.400	Hotărârea Guvernului nr. 240/2014; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2010	iapă mamă	493/SB 17/27 R/642019820349666	Herghelia Rădăuți
25		160345	8.23.11	Eta (Ip-8 J) 642019820056315	Țara: România; județul: Călărași; comuna Perșoru; —; nr. —	2013	8.900	Hotărârea Guvernului nr. 1.098/2014; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2010	iapă mamă	Ip/8 J/642019820056315	Herghelia Jegălia
26		160403	8.23.08	Nonius 23-49-6 (N 23-49-6 I)	Țara: România; județul: Timiș; orașul Receaș; —; nr. —; Izvin	2013	10.000	Hotărârea Guvernului nr. 1.098/2014; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017	în administrare	mobil	2010	armăsar pepinier	N 23-49-6 I/642019820299729	Herghelia Izvin
27		164817	8.23.08	Nonius 41-1 (N 41/1 I) 642019820299842	Țara: România; județul: Timiș; satul Izvin; —; nr. —	2015	9.400	Hotărârea Guvernului nr. 118/2019	în administrare	mobil	2012	iapă mamă	N 41/1 I/642019820299842	Herghelia Izvin
28		164818	8.23.08	Nonius 38-8 (N 38/8 I) 642019820457711	Țara: România; județul: Timiș; satul Izvin; —; nr. —	2015	9.400	Hotărârea Guvernului nr. 118/2019	în administrare	mobil	2012	iapă mamă	N 38/8 I/642019820457711	Herghelia Izvin
29		164838	8.23.05	Gidran XLIV-68 (G 44/68 C) 642019820547591	Țara: România; județul: Buzău; comuna Cislău; —; nr. 2; Aleea Armatei	2016	9.400	Hotărârea Guvernului nr. 118/2019	în administrare	mobil	2013	iapă mamă	G 44/68 C/642019820547591	Herghelia Cislău

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru aplicarea în trimestrul IV 2021 a prevederilor art. 37 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății

Văzând Referatul de aprobare nr. AR 3.940/2022 al Direcției politica medicamentului, a dispozitivelor și tehnologiilor medicale din cadrul Ministerului Sănătății,

ținând cont de prevederile art. 37 alin. (2) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, aprobată prin Legea nr. 184/2015, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă lista, aferentă trimestrului IV 2021, ce conține clasificarea medicamentelor de uz uman autorizate pentru punere pe piață în România și raportate de furnizorii de servicii medicale și de medicamente la casele de asigurări de sănătate și validate de acestea, suportate din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și din bugetul Ministerului Sănătății, în medicamente de tip I, tip II și tip III, potrivit prevederilor art. 37 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, aprobată prin Legea nr. 184/2015, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Lista menționată la art. 1 este prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

p. Ministrul sănătății,
Romică-Andrei Baci,
secretar de stat

București, 10 martie 2022.
Nr. 740.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 bis, care se poate achiziționa de la Biroul pentru relații cu publicul din Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 10

din 21 februarie 2022

Dosar nr. 2.878/1/2021

Laura-Mihaela Ivanovici — președintele Secției I civile —
președintele completului
Mirela Vișan — judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbârcă — judecător la Secția I civilă
Mihaela Paraschiv — judecător la Secția I civilă
Cristina Petronela Văleanu — judecător la Secția I civilă
Denisa Livia Băldean — judecător la Secția I civilă
Mioara Iolanda Grecu — judecător la Secția I civilă
Carmen Georgeta Negrilă — judecător la Secția I civilă
Andreia Liana Constanda — judecător la Secția I civilă
Cristina Trușescu — judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae — judecător la Secția I civilă
Elena Carmen Popoiag — judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu — judecător la Secția I civilă

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 2.878/1/2021 a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă și ale art. 36 alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Laura-Mihaela Ivanovici, președintele Secției I civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a IV-a civilă în Dosarul nr. 12.588/300/2020.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar s-a depus raportul întocmit de judecătorul raportor, ce a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; după comunicarea raportului, părțile au depus, în termen legal, prin avocat, respectiv consilier juridic, puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

6. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a dispus, prin Încheierea din 21 septembrie 2021, în Dosarul nr. 12.588/300/2020, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: *dacă noțiunile de „terenuri atribuite în folosință” și „actuali titulari ai dreptului de folosință”,*

prevăzute în art. 36 alin. (3) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 18/1991), se interpretează în sens restrictiv, doar prin raportare la existența unor acte de atribuire în folosință sau, după caz, închiriere, ori în sensul în care includ și situația unei lăsări de facto de către stat în folosința proprietarilor construcției a terenului ce a trecut în proprietatea statului în temeiul dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 58/1974 privind sistematizarea teritoriului și localităților urbane și rurale (Legea nr. 58/1974), ca urmare a înstrăinării construcției, precum și dacă în interpretarea acestor noțiuni trebuie avută în vedere voința reală a părților de la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 17 noiembrie 2021 cu nr. 2.878/1/2021, termenul de judecată fiind stabilit la 21 februarie 2022.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

9. *Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare*

Art. 36. — „(...) (3) Terenurile atribuite în folosință pe durata existenței construcțiilor dobânditorilor acestora, ca efect al preluării terenurilor aferente construcțiilor, în condițiile dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 58/1974 cu privire la sistematizarea teritoriului și localităților urbane și rurale, trec în proprietatea actualilor titulari ai dreptului de folosință a terenului, proprietari ai locuințelor. (...)”

10. *Legea nr. 58/1974 privind sistematizarea teritoriului și localităților urbane și rurale*

Art. 30. — „Dobândirea terenurilor cuprinse în perimetrul constructibil al localităților urbane și rurale se poate face numai prin moștenire legală, fiind interzisă înstrăinarea sau dobândirea prin acte juridice a acestor terenuri.

În caz de înstrăinare a construcțiilor, terenul aferent acestor construcții trece în proprietatea statului cu plata unei despăgubiri stabilită potrivit prevederilor art. 56 alin. 2 din Legea nr. 4/1973.

Dobânditorul construcției va primi din partea statului în folosință terenul necesar în limitele prevăzute de art. 8 și 17 din prezenta lege. Atribuirea se face pe durata existenței construcției, cu plata unei taxe anuale, potrivit Legii nr. 3.”

III. Expunerea succintă a procesului

11. *Prin Cererea de chemare în judecată* înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 București, la data de 26 iunie 2020, cu nr. 12.588/300/2020, reclamantul X, în contradictoriu cu părțile Y și Comisia municipiului București pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a solicitat instanței pronunțarea unei hotărâri prin care să se constate nulitatea absolută a Titlului de proprietate nr. xxxxx/2 din 29 septembrie 1998, eliberat de Prefectura Municipiului București pe numele părții Y și al soțului acesteia, pentru un teren cu suprafață de 332 mp, situat în București, sectorul 2.

12. *În motivarea cererii* reclamantul a arătat, în esență, că părțile Y împreună cu soțul ei a cumpărat, prin Contractul de

vânzare-cumpărare autentificat cu nr. xxx din 10 august 1984 de fostul Notariat de Stat Local al Sectorului 2, o locuință compusă din 3 camere, cu dependințe și anexe, situată la adresa indicată.

13. Potrivit reglementărilor în vigoare la data perfectării contractului, terenul aferent clădirii, cu o suprafață de 312 mp, a fost trecut în proprietatea statului, fiind atribuită în folosință cumpărătorilor, pe durata existenței construcției, o suprafață de 100 mp.

14. În aplicarea normelor legale în vigoare în epocă, Comitetul Executiv al fostului Consiliu Popular al Sectorului 2 București a emis Decizia nr. xx din 26 ianuarie 1985, prin care, pe data de 10 august 1984, trecea în proprietatea statului terenul de 312 mp aferent construcției cumpărate. Prin aceeași decizie se lăsa în folosință dobânditorilor construcției, pe durata existenței acesteia din urmă, o suprafață de teren aferentă de 100 mp.

15. A adăugat că pârâta Y și soțul ei au reușit să obțină emiterea de către Prefectura Municipiului București — instituția competentă la acea dată — a Titlului de proprietate nr. xxxxx/2/1998. Potrivit acestuia, li se atribuia în proprietate o suprafață de teren de 332 mp, situată în București, sectorul 2.

16. Deoarece a sesizat, în primul rând, că era imposibil ca terenul să aibă suprafața înscrisă în titlu, s-a adresat instanței de judecată cu o acțiune prin care a cerut să se constate nulitatea absolută parțială a acestuia, iar Judecătoria Sectorului 2 București, printr-o hotărâre rămasă definitivă, a admis acțiunea, consecința fiind că suprafața la care se referea titlul de proprietate a fost redusă de la 332 mp la 312 mp.

17. Reclamantul a mai arătat că pârâta Y nu deținea calitatea de persoană îndreptățită la reconstituirea unui asemenea drept, nici chiar pentru cei 312 mp la care a fost redusă de către instanță suprafața inițială.

18. În drept, au fost invocate dispozițiile art. III alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 169/1997*).

19. La termenul de judecată din 23 septembrie 2020, instanța a dispus *introducerea în cauză a instituției prefectului, în calitate de pârâtă*.

20. *Pârâta instituția prefectului a depus întâmpinare*, prin care a solicitat introducerea în cauză a Primăriei Sectorului 2 București. În cazul în care această cerere va fi respinsă, a arătat că înțelege să invoce excepția inadmisibilității, iar pe fondul cauzei a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată în totalitate.

21. În motivarea întâmpinării a arătat că actul a cărui nulitate se solicită a fost emis legal, în conformitate cu actele existente la dosarul administrativ și în baza propunerii Primăriei Sectorului 2 București, adoptată în anul 1998, și a ordinului prefectului, iar Titlul de proprietate nr. xxxxx/2 din 29 septembrie 1998 a fost emis anterior actelor de proprietate ce au fost indicate de reclamant, respectiv anterior emiterii Dispoziției nr. xxx din 5 aprilie 2002 a primarului general al municipiului București, înregistrării pe rolul instanței de judecată a Dosarului nr. 4.340/2000 și eliberării Titlului de proprietate nr. xxxxx/2 din 31 august 2000, în baza Ordinului nr. xxxxx din 30 august 2000 (acest din urmă act neimpunând suprapuneri sau probleme, fiind vorba de 17 mp).

22. A susținut că atât la emiterea propunerii primăriei, cât și a ordinului anterior menționat a fost avută în vedere și Decizia nr. 1 din 30 iunie 1997 a Curții Supreme de Justiție — Secțiunile Unite, prin care s-a stabilit că: „*întinderea dreptului de proprietate asupra terenului aferent unei construcții, dobândite*

prin cumpărare, sub imperiul Legii nr. 58/1974, poate fi determinată prin deducerea intenției părților din convenție și din ansamblul probelor administrative”.

23. La termenul de judecată din 16 decembrie 2020, instanța a respins, ca neîntemeiată, excepția inadmisibilității invocată prin întâmpinare de către pârâta instituția prefectului și a admis excepția lipsei calității procesuale a pârâtei Comisia municipiului București pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor. De asemenea, instanța a luat act că nu se invocă excepția autorității de lucru judecat, iar Sentința civilă nr. 5.912 din 8 octombrie 2003, pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București în Dosarul nr. 5.344/2003, este invocată de pârâta sub aspectul puterii de lucru judecat a acesteia.

24. Prin *Sentința civilă nr. 11.219 din 22 decembrie 2020*, Judecătoria Sectorului 2 București a respins cererea formulată în contradictoriu cu pârâta Comisia municipiului București pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, a respins ca neîntemeiată cererea și a obligat reclamantul la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 1.000 de lei către pârâta Y.

25. Pentru a hotărî astfel instanța a reținut aplicabilitatea în cauză a prevederilor art. 36 alin. (3) din Legea nr. 18/1991, ce reprezintă un caz de constituire a dreptului de proprietate, având ca punct de plecare dispozițiile art. 30 alin. 2 din Legea nr. 58/1974, care au prevăzut că, în caz de înstrăinare a construcțiilor, terenul aferent acestora trece în proprietatea statului, cu plata unei despăgubiri către fostul proprietar.

26. Instanța a apreciat că scopul urmărit de legiuitor, așa cum prevede art. 36 alin. (3) din Legea nr. 18/1991, a fost să se atribuie în proprietate celor îndreptățiți, adică celor care au cumpărat construcția, terenul aferent acesteia, și nu cel dat în folosință (în speță 100 mp) în condițiile Legii nr. 4/1973 privind dezvoltarea construcției de locuințe, vânzarea de locuințe din fondul de stat către populație și construirea de case de odihnă proprietate personală, republicată (*Legea nr. 4/1973*) și în acest fel să se clarifice situația juridică a terenurilor.

27. În practica judiciară s-a conchis că acela care a cumpărat construcția de la un proprietar ce nu avea calitatea de membru cooperativ este îndreptățit, potrivit art. 36 alin. (3) din Legea nr. 18/1991, să i se atribuie în proprietate suprafața aferentă construcției, așa cum a fost determinată de organul emitent al autorizației de înstrăinare a construcției la data înstrăinării (în speță 312 mp), și nu doar terenul necesar în viziunea Legii nr. 58/1974 pentru folosirea unei locuințe, ce a fost atribuit în folosință dobânditorului construcției.

28. Instanța a mai reținut că, în cauză, pârâta a beneficiat de măsura constituirii dreptului de proprietate pentru suprafața de 312 mp, aferentă construcției, care la momentul înstrăinării a trecut în proprietatea statului conform art. 30 din Legea nr. 58/1974, astfel că, în mod corect, s-a dat eficiență prevederilor art. 36 alin. (3) din Legea nr. 18/1991, dobânditorul construcției fiind îndreptățit la constituirea dreptului de proprietate pentru întreaga suprafață de teren aferentă respectivei construcții care, de altfel, a și fost descrisă în actul autentic de înstrăinare.

29. Pentru a reține astfel instanța de fond a avut în vedere caracterul special al dispozițiilor Legii nr. 18/1991, dar și împrejurarea că preluarea de către stat a terenului de 312 mp a avut la bază actul de înstrăinare a construcției, ce a fost încheiat cu consimțământul exprimat în mod liber și neviciat de foștii proprietari.

30. De asemenea, materialul probator administrat în cauză conduce la aceeași concluzie, cumpărătorii fiind cei care au

folosit, de la data cumpărării imobilului, întreg terenul aferent construcției, nefiind făcută o dovadă în sens contrar.

31. Totodată, de la data emiterii titlului de proprietate de către instituția prefectului, pârâta Y a acționat cu bună-credință, în virtutea calității sale de proprietar, folosind terenul încă din anul 1984.

32. În plus, terenul ce a făcut obiectul Legii nr. 18/1991 a intrat în circuitul civil privat, iar acceptarea tezei susținute de reclamant în vederea anulării titlului de proprietate ar aduce atingere principiului securității raporturilor juridice civile, dar și dreptului de proprietate al pârâtei, dobândit cu respectarea tuturor dispozițiilor legale imperative în vigoare la momentul încheierii actului de înstrăinare și constatat prin multiple sentințe judecătorești de-a lungul anilor.

33. Analizând în continuare apărările invocate de părți, instanța a constatat că reclamantul nu a făcut dovada faptului că pentru terenul de 312 mp ce face obiectul prezentului litigiu s-a dispus reintrarea în proprietatea familiei M în anul 2002.

34. Totodată, instanța nu a reținut, cu putere de lucru judecat, conform apărărilor formulate de către pârâta, considerentele Sentinței civile nr. 5.912 din 8 octombrie 2003, pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București în Dosarul nr. 5.344/2003, având în vedere că prin acea sentință nu s-a statuat cu putere de lucru judecat asupra valabilității emiterii ordinului prefectului pentru suprafața de 312 mp. Instanța nu a avut în vedere la acel moment un eventual motiv de nelegalitate vizând inexistența dreptului pârâtei asupra întregii suprafețe de teren.

35. Astfel, obiectul Dosarului nr. 5.344/2003 a fost reprezentat de constatarea nulității absolute parțiale a titlului de proprietate pentru 20 mp, pentru a corespunde suprafața care rezultă din acte cu cea preluată efectiv.

36. *Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul*, care a susținut că argumentele judecătorului fondului nesocotesc ori interpretează vădit eronat prevederile legii, la care adaugă alte teze. De asemenea, este atrasă incidența unor dispoziții legale fără legătură cu situația de fapt din cauză.

37. Astfel, deși se citează dispozițiile art. 36 din Legea nr. 18/1991, care privesc terenurile proprietate de stat, se fac referiri la practica judiciară din cauze privind terenurile deținute de foștii membri ai cooperativelor agricole de producție, în condițiile în care, în speță, este vorba despre terenuri situate în centrul Capitalei.

38. Ansamblul considerentelor arată că redactorul sentinței a urmărit să demonstreze un fapt contrar realității speței, respectiv că întreaga suprafață de 312 mp era aferentă construcției cumpărate de pârâta Y și soțul ei în anul 1984, iar aceștia erau îndreptățiți să li se reconstituie dreptul de proprietate.

39. Prin aplicarea atât a prevederilor legale în vigoare în 1984, cât și a celor din Legea nr. 18/1991 la speță, rezultă că pârâta putea beneficia, cel mult, de constituirea acestui drept pentru o suprafață de 100 mp, teren aferent construcției. Acesta este efectul pe care îl au dispozițiile legale incidente, care sunt redactate clar și precis, fără vreo altă posibilitate de interpretare.

40. Concluzia este susținută chiar și de Legea nr. 4/1973 care, la art. 4 alin. 4 se referea la terenurile date în folosință pe durata existenței construcțiilor situate pe ele, acest drept neextinzându-se și asupra altor terenuri. Aceste dispoziții se coroborau cu cele ale art. 30 alin. 3 din Legea nr. 58/1974.

41. Scopul legiuitorului a fost ca după preluarea terenului aferent construcției de către stat la încheierea unui act translativ de proprietate *inter vivos* să acorde dobânditorului un drept de folosință asupra terenului aferent construcției, pe durata existenței acesteia. În speță, din probe reiese că acesta a fost și este de 100 mp, suprafață înscrisă, de altfel, și în înscrisurile

folosite de pârâta în apărarea sa. Extinderea acestei suprafețe, fără niciun suport factual ori juridic, la peste triplul ei încalcă toate dispozițiile legale incidente, inclusiv pe acelea citate în sprijin de redactorul sentinței.

42. În concluzie, titlul de proprietate contestat este lovit de nulitate absolută, fiind eliberat unui beneficiar care nu avea calitatea de persoană îndreptățită la aceasta, anterior stabilirii regimului juridic al terenului și pentru o suprafață cu mult peste aceea la care, eventual, ar fi avut dreptul pârâta Y și soțul său.

43. Prin *Încheierea din 15 iunie 2021*, tribunalul a dispus repunerea cauzei pe rol pentru a pune în discuția părților sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunea de drept anterior enunțată, părțile fiind citate cu solicitarea de a-și expune punctul de vedere cu privire la acest aspect pentru termenul din data de 20 septembrie 2021.

44. La termenul din 21 septembrie 2021, tribunalul a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a suspendat judecata.

IV. Motivele reținute de titularii sesizării referitoare la admisibilitatea procedurii

45. Instanța de trimitere, procedând la analiza condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă pentru declanșarea procedurii pronunțării de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a apreciat că acestea sunt întrunite cumulativ.

46. Astfel, completul de judecată este constituit la nivelul tribunalului și este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (apel), cauza fiind în curs de judecată.

47. De chestiunea vizată depinde soluționarea pe fond a cauzei, deoarece ceea ce se dispută privește și posibilitatea interpretării prevederilor legale în discuție, în sensul în care se referă doar la suprafața atribuită efectiv în folosință pe durata existenței construcției în condițiile art. 30 din Legea nr. 58/1974, care este în speță de 100 mp, sau în sensul în care se referă la întreaga suprafață ce a făcut obiectul contractului de vânzare-cumpărare, respectiv de 312 mp, fie prin interpretarea intenției părților la momentul vânzării din anul 1984, fie prin interpretarea intenției legiuitorului de clarificare a situației juridice a terenurilor. De asemenea, se susține în cauză și faptul folosirii întregului teren de către intimata-pârâta Y de la data cumpărării.

48. Referitor la condiția noutății chestiunii de drept, tribunalul a reținut că din jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție formată în mecanismul reglementat de art. 519 din Codul de procedură civilă rezultă că cerința noutății este îndeplinită nu numai atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări nou-intrate în vigoare, dar și în situația unor reglementări mai vechi, dar asupra cărora instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent, devenind actuală aplicarea frecventă a normei juridice.

49. În ambele cazuri este necesar a nu se fi dezvoltat o practică judiciară ce relevă o anumită interpretare și aplicare a normei vizate de chestiunea de drept, întrucât, după cum s-a decis în mod constant, orientarea jurisprudenței spre o anumită interpretare a normelor analizate și existența unei practici a instanțelor naționale determină pierderea caracterului de noutate a chestiunii de drept supuse analizei. În acest sens, tribunalul a reținut că examenul jurisprudențial, precum și literatura de specialitate relevă faptul că nu s-a conturat o opinie majoritară într-un anume sens. Aceste prevederi legale au fost interpretate în sensul că suprafața de teren ce poate face obiectul art. 36 alin. (3) din Legea nr. 18/1991 este cea care rezultă fie din registrele de publicitate imobiliară la momentul

vânzării, adică terenul aferent, iar nu doar terenul necesar, fie din actul de atribuire în folosință cu privire la terenul necesar folosirii construcției, fie din intenția comună a părților la momentul încheierii contractului, care poate atesta în circumstanțele cauzei că se referă la întregul teren.

50. Prin urmare, nu prezintă relevanță că reglementarea art. 36 alin. (3) din Legea nr. 18/1991 este mai veche, întrucât instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent asupra interpretării acestuia, devenind actuală aplicarea normei juridice.

51. Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra chestiunii de drept. În ce privește Decizia nr. 1 din 30 iunie 1997, pronunțată de Curtea Supremă de Justiție — Secțiunile Unite în recurs în interesul legii, instanța de trimitere a apreciat că, întrucât nu este publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nu este îndeplinită cerința prevăzută de lege cu privire la caracterul său obligatoriu.

V. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

52. Apelantul-reclamant a expus doar oral punctul său de vedere, apreciind că interpretarea chestiunii de drept în discuție este cea prezentată în cuprinsul cererii de apel, textul fiind clar.

53. Intimata-pârâtă Y a prezentat un punct de vedere scris, susținut și oral la termenul din data de 20 septembrie 2021, prin care, în principal, a solicitat să se aprecieze în sensul inadmisibilității sesizării, iar, în subsidiar, a arătat că, în măsura în care se va aprecia că aceasta este admisibilă, este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

54. Intimații-pârâți Instituția Prefectului Municipiului București și Comisia Municipiului București pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor au prezentat puncte de vedere scrise cu privire la modalitatea de interpretare a aspectelor enunțate în cadrul sesizării, fără a menționa și opinia cu privire la admisibilitatea cererii.

55. După comunicarea raportului întocmit de judecătorul-raportor, în condițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile au depus, în termen legal, prin avocat, respectiv consilier juridic, puncte de vedere asupra problemei de drept, prin care au reluat susținerile făcute în fața instanței de trimitere.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

56. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 12.588/300/2020 a apreciat că punctul său de vedere nu reprezintă o condiție de admisibilitate a sesizării, context în care nu înțelege să îl expună, întrucât ar echivala cu o antepunțare.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

57. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost comunicate hotărâri pronunțate de instanțele judecătorești, precum și opinia judecătorilor de la nivelul acestor instanțe, din circumscripția curților de apel Alba Iulia, Bacău, București, Constanța, Iași, Pitești, Ploiești, Suceava și Timișoara.

58. *Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

59. În urma verificărilor efectuate se constată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat asupra conformității cu Constituția a prevederilor art. 36 alin. (3) din Legea nr. 18/1991, prin Decizia nr. 1.244 din 6 octombrie 2009, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 755 din 5 noiembrie 2009.

60. Respingând excepția de neconstituționalitate invocată, instanța de contencios constituțional a reținut că „(...) *prin Decizia nr. 5 din 23 februarie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 17 iunie 1993, instanța de contencios constituțional a realizat controlul de constituționalitate al prevederilor art. 35 alin. (3) din Legea nr. 18/1991, prin raportare la dispozițiile art. 41 alin. (3), în prezent art. 44 alin. (3) din Constituție.*

După republicarea Legii nr. 18/1991, art. 35 alin. (3) a devenit art. 36 alin. (3), însă conținutul acestui text de lege nu a fost modificat. Totodată, se observă că Legea nr. 18/1991, în varianta inițială, a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 20 februarie 1991, anterior Constituției din 1991 a cărei publicare a avut loc în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 21 noiembrie 1991.

În aceste condiții, soluția și considerentele din decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Astfel, în decizia menționată, Curtea a reținut că, prin dispozițiile legale mai sus citate, anterioare Constituției, s-a constituit un drept de proprietate asupra terenurilor la care se referă textul de lege, respectiv în favoarea proprietarilor locuințelor. (...)

Totodată, trebuie avut în vedere că sub imperiul art. 30 din Legea nr. 58/1974, în cazul înstrăinării construcțiilor, cel care înstrăina pierdea și dreptul de proprietate asupra terenului, chiar dacă dreptul ca atare nu trecea asupra cumpărătorului construcției, acesta dobândind doar un drept real de folosință. Legea nr. 18/1991 nu a făcut altceva decât să înlăture situația nefirească ca proprietarul locuinței, care de cele mai multe ori o achiziționa și în vederea terenului, plătind în cazul vânzării-cumpărării și un preț ce reflecta, de regulă, existența acestuia, să fie doar titularul unui drept real de folosință și de aceea legea a constituit asupra acestui teren un drept de proprietate. Pe de altă parte, trebuie avute în vedere și dispozițiile art. 57 din Constituție, potrivit cărora cetățenii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință. Repunerea în discuție a unor drepturi subiective care s-au constituit legal la un moment dat nu poate duce decât la destabilizarea raporturilor juridice.”

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

61. Prin raportul întocmit, judecătorul-raportor a apreciat că nu sunt întrunite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării, astfel cum sunt acestea reglementate prin art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul că lipsesc condiția nestatuării de către Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și cea a noutății.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept care se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

62. Prin întrebarea adresată de către Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, se urmărește interpretarea prevederilor art. 36 alin. (3) din Legea nr. 18/1991, pentru identificarea criteriului de determinare a întinderii terenului pentru care se constituie dreptul de proprietate în favoarea proprietarului unei construcții ce a fost cumpărată sub imperiul Legii nr. 58/1974, în condițiile în care terenul aferent construcției a intrat în proprietatea statului la data încheierii contractului de vânzare-cumpărare, în temeiul dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 58/1974.

63. Instanța de trimitere se întreabă, în esență, dacă proprietarul actual al construcției este îndreptățit la constituirea dreptului de proprietate doar asupra suprafeței de teren ce i-a fost atribuită în folosință sau, după caz, închiriată acestuia, printr-un act administrativ, după intrarea terenului în proprietatea statului, ori asupra întregii suprafețe aferente construcției, ținându-se cont și de voința reală a părților contractante.

64. Prealabil analizei în fond a problemei de drept supuse dezbaterii se impune a se verifica dacă sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, în temeiul prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă.

65. Potrivit dispozițiilor precizate, *„Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”*.

66. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;

- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

67. Procedând la analiza admisibilității sesizării, se constată că sunt îndeplinite doar primele patru condiții.

68. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată de un complet al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă, care judecă apelul reclamantului într-o cerere având ca obiect constatarea nulității absolute a unui titlu de proprietate emis în temeiul Legii nr. 18/1991.

69. În conformitate cu prevederile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, nu sunt susceptibile de recurs hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—j³) din Codul de procedură civilă, așadar și în cauzele în materia fondului funciar, menționate la art. 94 pct. 1 lit. j³), în categoria cărora se încadrează și litigiul aflat pe rolul instanței de trimitere.

70. Prin urmare, titularul sesizării, investit cu judecata apelului, urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, este definitivă.

71. Se constată, de asemenea, că este întrunită și cerința de admisibilitate a legăturii chestiunii de drept supuse dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu cauza pendinte pe rolul instanței de trimitere.

72. Titlul de proprietate a cărui nulitate s-a solicitat a se constata în cauză a fost emis în temeiul dispozițiilor legale vizate de sesizarea de față, iar prin apelul declarat, cu a cărui soluționare este investită instanța de trimitere, reclamantul a

contestat interpretarea dată de către prima instanță normei în discuție.

73. Așadar, problema de drept ce face obiectul sesizării privește un aspect esențial al raportului juridic dedus judecării, ce a fost supus analizei instanței de trimitere și pe care aceasta este chemată să îl clarifice.

74. În schimb, nu sunt îndeplinite ultimele două cerințe de admisibilitate a sesizării, dintre cele enunțate anterior.

75. Astfel, în ceea ce privește condiția privind nestatuarea anterioară de către instanța supremă asupra chestiunii de drept, se constată că prin Decizia nr. I din 30 iunie 1997, Curtea Supremă de Justiție — Secțiile Unite, investită cu soluționarea unui recurs în interesul legii promovat de procurorul general, a statuat în sensul următor (pct. 5 din dispozitivul deciziei):

„Cu privire la întinderea dreptului de proprietate asupra terenului aferent construcției cumpărate sub imperiul Legii nr. 58/1974, cu majoritate de voturi, stabilește că întinderea dreptului de proprietate asupra terenului aferent construcției dobândite prin cumpărare, sub imperiul Legii nr. 58/1974, poate fi determinată prin deducerea intenției părților din convenție și din ansamblul probelor administrate.”

76. Dezlegarea dată a vizat interpretarea prevederilor art. 35 alin. (3) din Legea nr. 18/1991, normă ce a devenit art. 36 alin. (3) în urma evenimentelor legislative succesive, fără a suferi însă vreo modificare de conținut.

77. Prin urmare, instanța supremă a statuat în anul 1997 chiar asupra interpretării dispoziției legale ce face obiectul sesizării de față.

78. Fără îndoială, problema de drept dezlegată anterior într-un recurs în interesul legii este aceeași cu cea supusă analizei Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în prezenta sesizare.

79. În considerentele Deciziei nr. I din 30 iunie 1997 s-au arătat următoarele:

„Dacă, pentru reglementarea situației juridice a acestor terenuri, legiuitorul s-ar fi limitat doar la prevederile cuprinse în art. 35 alin. 3 din Legea nr. 18/1991, ar fi fost susceptibil de interpretare dacă nu s-a urmărit să se constituie în favoarea proprietarilor locuințelor un drept de proprietate asupra unei foarte reduse suprafețe de teren, de cel mult 100 mp, în mediul urban și, respectiv, 250 mp în cel rural, suprafață vădit insuficientă pentru normala folosință a unei gospodării, ori dacă ne aflăm în fața unei imperfecțiuni de redactare, de natură a impune examinarea mai atentă a spiritului legii. (...)”

Atât spiritul Legii nr. 18/1991, cât și dispoziția de la art. 35 alin. 4 din această lege [devenit art. 36 alin. (4) prin renumerotare — s.n.] de trimitere la art. 22 [actualmente art. 23 — s.n.], prin care este extinsă recunoașterea dreptului de proprietate și asupra altor suprafețe decât cele aferente casei de locuit și anexelor gospodărești, impun concluzia că întinderea dreptului de proprietate asupra terenului aferent unei construcții, dobândite prin cumpărare sub imperiul Legii nr. 58/1974, poate fi determinată prin deducerea intenției părților din convenție și din ansamblul probelor administrate.”

80. Din aceste considerente rezultă în mod neechivoc faptul că instanța supremă a tranșat chestiunea întinderii terenului pentru care proprietarul construcției cumpărate sub imperiul Legii nr. 58/1974 este îndreptățit la constituirea dreptului de proprietate în baza Legii nr. 18/1991, anume doar suprafața atribuită în folosință ori întregul teren aferent construcției, a cărui suprafață se poate determina în modalitatea indicată în decizie.

81. Este vorba, așadar, despre aceeași problemă de drept ca aceea din sesizarea de față.

82. Trebuie observat că instanța de trimitere, în punctul de vedere exprimat asupra admisibilității sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, s-a referit la Decizia nr. I din 30 iunie 1997, însă a considerat că nu este obligatorie *erga omnes*, întrucât nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit dispozițiilor în vigoare la acea dată.

83. Or, dimpotrivă, la data pronunțării Deciziei nr. I din 30 iunie 1997, reglementarea recursului în interesul legii nu cuprindea cerința publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, pentru asigurarea efectelor juridice *erga omnes*.

84. Astfel, potrivit art. 329 din Codul de procedură civilă, în forma configurată prin modificările aduse în anul 1993, „*Procurorul general, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, are dreptul, pentru a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul țării, să ceară Curții Supreme de Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești.*”

Deciziile prin care se soluționează sesizările se pronunță de Secțiile Unite și se aduc la cunoștința instanțelor de Ministerul Justiției.

Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.”

85. Acest text a fost modificat abia prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 219/2005 (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000*), în vigoare din data de 2 octombrie 2000, prevăzându-se în mod expres publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziilor pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra recursurilor în interesul legii.

86. Prin urmare, împrejurarea că Decizia nr. I din 30 iunie 1997 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nu aduce nicio atingere caracterului său obligatoriu cât timp prevederile legale în vigoare la data pronunțării sale nu impuneau o asemenea cerință.

87. Această constatare se regăsește și în motivarea unei decizii de speță pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă, respectiv Decizia nr. 1.900 din 24 octombrie 2019 (accesibilă integral pe site-ul instanței supreme), prin care au fost înlăturate susținerile recurente, conform cărora Decizia nr. I din 30 iunie 1997 nu este obligatorie pentru instanțele judecătorești, în absența publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, Înalta Curte de Casație și Justiție făcând trimitere la forma Codului de procedură civilă în vigoare la data pronunțării acestei decizii în interesul legii.

88. Se impune o ultimă precizare în legătură cu cerința de admisibilitate vizând nestatuarea anterioară de către Înalta Curte de Casație și Justiție asupra problemei de drept.

89. În raport cu datele particulare ale cauzei aflate pe rolul instanței de trimitere este lipsită de relevanță chestiunea de a ști dacă Decizia nr. I din 30 iunie 1997 continuă să își producă efectele ori dacă a devenit caducă prin intervenția unei legi sau a unei norme ulterioare.

90. Astfel, după cum s-a arătat, obiectul cererii de chemare în judecată în curs de soluționare îl reprezintă constatarea nulității absolute a unui act juridic, motiv pentru care interesează legea aplicabilă condițiilor de valabilitate de la momentul emiterii actului juridic, o eventuală lege ulterioară neputând a se aplica retroactiv.

91. În speță, titlul de proprietate a cărui nulitate se solicită a se constata a fost emis în anul 1998, la scurt timp după pronunțarea Deciziei nr. I din 30 iunie 1997. De altfel, prin

întâmpinarea depusă în cursul judecății în primă instanță (pct. 20 din prezenta decizie), pârâta instituția prefectului a arătat că titlul de proprietate a fost emis cu respectarea acestei decizii în interesul legii.

92. Din această perspectivă, este inutilă raportarea la o eventuală normă ulterioară pronunțării deciziei în interesul legii din anul 1997, relevantă pentru interpretarea dispozițiilor art. 36 alin. (3) din Legea nr. 18/1991, întrucât demersul de interpretare a normei în mecanismul de unificare jurisprudențială prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă nu trebuie să conducă la o dezlegare generică a problemei de drept, care să aibă în vedere toate posibilele ipoteze permise de aplicarea normei respective — inclusiv emiterea unui act juridic într-un alt context legislativ, ci este destinat tranșării unei chestiuni de drept a cărei relevanță în analiza instanței de trimitere este pusă în lumină tocmai de circumstanțele particulare ale litigiului.

93. De altfel, din verificările efectuate a rezultat că Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a pronunțat, relativ recent, decizii fundamentate pe Decizia nr. I din 30 iunie 1997, în acest sens fiind de menționat Decizia nr. 450 din 11 februarie 2014 (accesibilă integral pe site-ul instanței supreme), precum și Decizia nr. 1.900 din 24 octombrie 2019, la care s-a făcut deja referire anterior.

94. Față de toate cele expuse, se constată că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate a sesizării referitoare la nestatuarea anterioară de către instanța supremă asupra chestiunii de drept.

95. În ceea ce privește cerința de admisibilitate a noutății, trebuie reamintit că, în jurisprudența sa, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat, în mod constant, că depășirea stadiului unei practici incipiente în curs de formare și conturarea unei practici în legătură cu chestiunea de drept ce face obiectul sesizării relevă că scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins, astfel încât nu se mai poate vorbi despre o chestiune de drept nouă.

96. Din acest punct de vedere este relevant că, pe de o parte, Decizia nr. I din 30 iunie 1997 a fost pronunțată de Curtea Supremă de Justiție într-un mecanism de unificare jurisprudențială, în vederea tranșării unei practici neunitare preexistente, și, pe de altă parte, după cum s-a arătat anterior, au fost identificate hotărâri ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în care se face chiar aplicarea respectivei decizii date în interesul legii.

97. Nu în ultimul rând, este de menționat că, în răspunsurile date la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea soluționării prezentei sesizări, mai mult de jumătate dintre curțile de apel au indicat pronunțarea de hotărâri judecătorești în litigii generate de aplicarea art. 36 alin. (3) din Legea nr. 18/1991.

98. Este de remarcat în acest context Curtea de Apel Iași, care s-a preocupat a răspunde și în considerarea noutății problemei de drept, indicând culegerile de jurisprudență ale instanței pe anii 1998, 2000 și 2005 și atașând răspunsului său decizii din acea perioadă.

99. Din examinarea acestora se constată că, în litigiile între fostul proprietar al imobilului compus din teren și construcție și proprietarul actual al construcției, în favoarea căruia a fost emis titlu de proprietate pentru terenul aferent construcției în temeiul art. 36 alin. (3) [fost art. 35 alin. (3)] din Legea nr. 18/1991, instanțele au făcut aplicarea deciziei pronunțate în interesul legii din anul 1997, cercetând intenția reală a părților la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare sub imperiul Legii nr. 58/1974 și probele administrate, în ceea ce privește înstrăinarea și a terenului odată cu construcția.

100. De asemenea, din conținutul celorlalte hotărâri pronunțate la nivelul Curții de Apel Iași, precum și al hotărârilor judecătorești înaintate de celelalte curți de apel, pronunțate între anii 2013 și 2021, reiese că instanțele s-au confruntat cu litigiile generate de emiterea, după anul 2005, de titluri de proprietate în temeiul art. 36 alin. (3) din Legea nr. 18/1991 în favoarea proprietarilor construcției pentru terenul aferent acesteia.

101. Față de data emiterii titlului de proprietate, instanțele au cercetat aplicabilitatea art. 23 alin. (2¹), introdus prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare¹, și în cazul art. 36 alin. (3) din Legea nr. 18/1991, ajungând la concluzia că trimiterea expresă din art. 36 alin. (4) la art. 23 din lege — ce operează inclusiv în ipoteza normei vizate de sesizarea de față — înseamnă și aplicarea alin. (2¹) al art. 23. În atare context legislativ, instanțele au cercetat acordul de voință al părților materializat în contractul de vânzare-cumpărare încheiat sub imperiul Legii nr. 58/1974, precum și

probele administrate, pentru a decela intenția reală a părților contractante în privința terenului aferent construcției.

102. Prin urmare, chiar dacă nu au făcut referire în mod explicit la Decizia nr. I din 30 iunie 1997 pronunțată în interesul legii, instanțele au aplicat raționamentul ce a condus la dezlegarea dată în anul 1997 — bazat pe corelația dintre art. 35 alin. (3) [actual art. 36 alin. (3)] și art. 22 (actual art. 23) — și în raportarea la art. 23 alin. (2¹) din lege.

103. Din cele expuse rezultă că scopul urmărit prin declanșarea procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile nu mai poate fi atins, funcția acestui mecanism de unificare a jurisprudenței nefiind aceea de a da o soluție unei practici formate, ci de prevenire a practicii judiciare neunitare, pentru evitarea paralelismului și suprapunerii cu mecanismul recursului în interesul legii.

104. În consecință, nu este întrunită nici condiția de admisibilitate a noutății chestiunii de drept, astfel încât sesizarea va fi respinsă, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, în Dosarul nr. 12.588/300/2020, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă noțiunile de „terenuri atribuite în folosință” și „actuali titulari ai dreptului de folosință”, prevăzute în art. 36 alin. (3) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sens restrictiv, doar prin raportare la existența unor acte de atribuire în folosință sau, după caz, închiriere, ori în sensul în care includ și situația unei lăsări de către stat în folosința proprietarilor construcției a terenului ce a trecut în proprietatea statului în temeiul dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 58/1974 privind sistematizarea teritoriului și localităților urbane și rurale, ca urmare a înstrăinării construcției, precum și dacă în interpretarea acestor noțiuni trebuie avută în vedere voința reală a părților de la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare.

Obligatorie, potrivit art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 21 februarie 2022.

PREȘEDINTELE SECȚIEI I CIVILE
LAURA-MIHAELA IVANOVICI

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

¹ Potrivit căruia: „În cazul înstrăinării construcțiilor, suprafețele de teren aferente prevăzute la alin. (2) sunt cele convenite de părți la data înstrăinării, dovedite prin orice mijloace de probă, inclusiv declarații autentice de martor.”

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

